

Folk-Sånger.

Visor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 34.

Vi jaga, som Björnen han jagar i Nord,
Som lejonet jagar i Söder.
Dock — deras jagt är för glömskan gjord:
Vårt willebråd är det skönsta på jord,
En Swerges owån, som blöder.
För Swerges åra, för Swerges makt,
Öfwer berg, öfwer dal skallar Zemtlands jagt.

Bespara dig flykten och fall med mod,
Du owån från östan och sunnan!
Bakester dig ilar skidblöparen god
Och aldrig irras hans wingade lod;
Med lifwet Du kommer ej unnan.
På den har döden sin hand re'n lagt;
Som råkar i Skotthåll för Zemtlands jagt.

Stån trygga, i hyddor i dalarnas natt,
Stån trygga, i snöfjellar höga,
Der stjernehwalfwet sin krona har satt,
Och, Storsjö, blicka mot himlen gladt,
Du fjellens mörkblåa öga!
Kring er och kring fädernes grafwar på wakt
Stå Swenska Männer, står Zemtlands jagt.

Du fosterländska, du fria jagt,
Som jagar för Landet och Kungen!
På faran gifwer ej Jägaren akt:
Han leker med henne så oförsagdt,
Och dörr han, så dörr han besjungen.
Och tusende Echo i fädernes-trakt
Upprepa sången om Zemtlands jagt.

Köstar i Skill. Bfo.

U p s a l a,
Em. P. Lefflers Boktryckeri 1836.
Sjölomangsgatan i Tjerdingen.

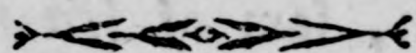
Ynglinga-Furste! Nordiska stjerna!
Herrligt wår längtan till mötes du går!
Du vill du leda, och vill du wärna;
Ewigt, o D'scar, Du ewigt är wår!
Ewigt wi hålla den trohet wi swåra:
Sådan war fädernas heliga låra.
Eldigt som deras, för tro och för åra,
Nordiska ynglinga-hjertat än slår.

Skön är lagren, som af friden
Kring den Nordiska ynglingens tinningar knyts,
I den lugna bildningstiden
Blott af snillet, som lön den af wiskheten bryts.
Men när för Land och Kung
Sig wäpnar gammal, ung,
Se, då mogna de ewiga lagrarne först;
För att mildra med sin swalka
Ljust den heliga årans brinnande törst.

Strömme då fritt wåra kommande öden
Huru som hålst fram ur skickelsens flod,
Höte den bleka, den yttersta nöden:
Fäsfångt! Hon skall ej förswaga wårt mod!
Ej skall hon böja wår eniga wilja,
Ej från EMIL EDHUN och D'scar och Skilja,
Förr än hon blommar, grafwarnas lilja,
Epirad ur Ewithiods ynglingars blod!

All vår tåfla skall då vara
 Blott att älska EMIL JOHAN och fädernesland;
 Om dem hotar någon fara,
 Må vi skynda, som du, att bewäpna vår hand.
 Ja! Om emot vårt land
 Sig närmar frigets brand,
 Edljom Oscar, årans och Skandiens son!
 För att segra såsom fädren,
 Skall han se och omfring Sig i stridernas dån.

Ynglinga-Furste! Nordiska stjerna!
 Herrligt vår längtan till mötes du går!
 Och vill du leda, och vill du värna;
 Ewigt, o Oscar, du ewigt är vår!
 Ewigt vi hålla den trohet vi swära!
 Sådan war fädernas heliga lära.
 Eldigt som deras, för tro och för ära
 Nordiska ynglinga hjertat än slår.

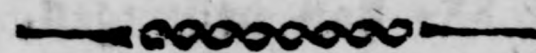
Solen är borta. Himmelen blundar.
 Röd kommer dagen på åskornas spann.
 Högarne blomma. Öden begrundar,
 Sgat han hwilar från man och till man.
 Rdsen är gifwen. Håren går sluten,
 Blå, som en ström från klipporna gjuten.
 Rlingen, som gryr, ur grufworna bruten,
 Döden blott wrider ur Nordmannens hand!

Framför staran blixtrar hielten,
 Liksom ljungelden går framom thordön i sky.
 Hwar han wandrar öfwer fälten,
 Efter åskarens gång kännes lusten så ny.
 Se! Öfwer haf och land
 Han går med himlens brand,
 Thor ej hwilar förr'n dagen från dimmor går opp.
 När han wandrat öfwer jorden,
 Wandrar molnwagnen åter till fjällarnas topp.

Nordiska män! Och lyfter att kämpa,
 Kämpa för frihet och fädernes-hem!
 Mörker och storm ej stridsflamman dämpa;
 Starkare går hon till himlen bland dem.
 Framåt är Seger, Frihet och Ära!
 Fram eller Fall! är Swearnas lära.
 Så stola wi, som fäderna, bära
 Kronornas sköld genom främmande land.

Men i pantsarns fasta boning
 Slår och hjertat för frid och för mildhetens bygd,
 Och med segren i försoning
 Wandrar Swensken förnöjd till sin frejdade bygd.
 Der höjes hjeltens pris
 På fädrens gamla wis,
 När som Barberne sjunga wid bågarens doft,
 Men på fjerran Swea-grafwen
 Skjuta frihetens elar ur kämparnes stoft.

Solen är borta. Himmelen blundar.
 Röd kommer dagen på åskornas spann.
 Högarne blomma. Öden begrundar,
 Sgat han hwilar från man och till man.
 Rdsen är gifwen. Håren går sluten,
 Blå, som en ström från klipporna gjuten.
 Handen är lyft, fring swärdsfästet knuten:
 Hjeltarnes ödd, eller seger och frid!

Det rör sig, det hwimlar wid Fogens bryn:
 Gewären blixtra mot dagen,
 Och hurra-ropet flyger mot sky;
 Då gläder sig döden med bister syn,
 Ty hans förpostkedja är dragen.
 Och framåt hon ilar, från trakt till trakt;
 Det är Swenska Män, det är Sjemlands jagt.